

Školy a školáci v mlynici Velkého resetu

Michal Semín

9. februára 2021 **✚ Spoločnosť**

Kým na Slovensku sa konečne otvárajú brány škôl aspoň pre deti na prvom stupni, české deti, s výnimkou tých úplne najmenších (materské školy + 1. a 2. ročník ZŠ), zostávajú prikované k svojim počítačom. Ministerstvo zdravotníctva totiž tvrdí, že školy sú najväčším ohniskom nákazy nového typu chrípky, doteraz však neboli zverejnené dáta, ktoré by niečo také potvrdili. Česká vláda tak pokračuje v riadenej „debilizácii“ generácie, od ktorej elity čakajú, že budú už čoskoro s pionierskou urputnosťou budovať nový, inkluzívny a bezuhlíkový svet. V kontexte českej politiky nejde len o aktuálne uzavretie škôl (počas vyhlásenia prvej jarnej karantény boli deti v školách len pár dní) a prechod na on-line vyučovanie, ale na postupné znižovanie požiadaviek na deti a dospelujúcu mládež, akým je aj zrušenie maturitných skúšok z matematiky.

To samozrejme neznamená, že s otvorenými školami deti sanitárnej tyranii uniknú. Ani náhodou. Predpokladá sa totiž, že deti budú v pravidelných intervaloch testované, že si budú ničiť zdravie celodenným vdychovaním baktérií z povrchu nehygienických rúšok a cez každú prestávku si drhnúť ruky. Výber medzi školskou dochádzkou a dištančným vyučovaním teda nie je výberom medzi dobrom a zlom.

Cez všetky neduhy školskej dochádzky však nemožno nevidieť ešte väčšie tiene, zatemňujúce myseľ našich školopovinných detí, ak sú súčasťou rozsiahleho pedagogicko-inžinierskeho experimentu dištančného vyučovania. Tu a tam počúvame či čítame, že táto forma vzdelávania je blízka domácej škole. Hlúposť. To jediné, čo majú spoločné, je prostredie, kde k vyučovaniu dochádza. Vo všetkom ostatnom sa od seba líšia, v niektorých aspektoch priam diametrálne.

V prípade domáceho vzdelávania rozhoduje o tempe, forme aj obsahu výučby vyučujúci rodič, nie digitálne prítomný učiteľ. Rodičia tu sú tým piatym kolesom na voze, ak vôbec nejakým. Jediné pozitívum možno vidieť v tom, že prenesenie školskej výučby do našich obývačiek a jedální (u mnohých starších detí spálni, lebo sú za daných okolností lenivé vstávať „do školy“) núti rodičov k tomu, aby sa aspoň povrchno zoznámili s tým, čo je ich deťom vstevované do hláv. Vypočuť si občas argumentáciu niektorého z učiteľov, zvlášť v niektorých humanitných predmetoch, môže byť užitočným svedectvom o tom, či a v akej miere daný vyučujúci podlieha tej či onej pokrokovej ideológii.

Ak majú rodičia čas, energiu a u svojich detí dostatočnú autoritu, môžu veľmi rýchlo na prípadné myšlienkové úlety kantorov zareagovať. Ďalšie pozitíva dištančnej výučby, okrem toho, že je možné mať lepší prehľad o tom, čo sa deti učia a to, že dieťa nemusí sedieť celé dopoludnie s náhubkom na tvári, však môže vidieť len niekto, kto má záujem na tom, aby nastupujúce generácie podľahli ďaleko nebezpečnejšej chorobe, ako je Covid-1984. Nemecký neurológ Manfred Spitzer, autor dvoch veľmi podnetných kníh na túto tému, ju nazýva digitálna demencia. Na internete, či už v tabletoch alebo mobiloch, trávajú aj tak veľa času, teraz k nim teda pribudli aj tie hodiny, v ktorých sa predtým stretávali s reálnym svetom živých ľudí, ktorí

nám aj po príkaze *delete* drzo zostávajú na očiach...

Digitalizácia vyučovania však so sebou nesie ešte jedno nebezpečenstvo, o ktorom sa takmer vôbec nehovorí. Kým nie je práve efektívne inštalovať do školských učební odpočívacie zariadenie a potom získané nahrávky preháňať nejakým progresívne nastaveným algoritmom, on-line vyučovanie takéto niečo umožňuje. Súdruhovia sa asi nebudú prehrabávať v záznamoch videoprenosov z vyučovania malých školákov, ale u tých starších, teda stredoškolákov či vysokoškolákov, by mohli dostať chuť skúmať, či nám tu nerastie nejaký potenciálny „domáci terorista“. A o možnosti dôkladného zmapovania prítomnosti ideozločinu v učiteľskom zbore ani nehovoriac.

Vysedávanie pri počítači však nie je obmedzené len na čas vyučovania, ale pokračuje aj pri riešení rôznych úloh, písaní referátov či zasielaní vyplnených testov učiteľom. K tomu spravidla dochádza v čase, ktorý predtým deti trávili pohybom v športových oddieloch, či pri iných záujmových aktivitách mimo domov. Vzhľadom k tomu, že aj tie sú teraz bokom a vládou zakázané, chradnú deti nielen na duši a svojich sociálnych vzťahoch, ale aj na tele.

O to desivejšie je, že sa nájdú záujmové skupiny, ktoré z tohto historického zločinu na deťoch ťažia. Príkladom za všetky je globálny digitálny gigant Google, ktorého lokálna pobočka usporiadala v novembri 2020 v spolupráci s českým Ministerstvom školstva on-line konferenciu s názvom *Dištančné vyučovanie ako príležitosť*. Dvojhodinový záznam tejto propagandistickej akcie si možno pozrieť tu:

https://www.youtube.com/watch?v=SAB9OUpklc8&feature=emb_title.

Kto má rád nič nehovoriace výroky, toho určite poteší úvodné slovo českého ministra školstva Roberta Plagu, kto by sa chcel dozvedieť, v akom širšom ideovom rámci sa „príležitosť dištančného vyučovania“ nachádza, nech si pustí ideové školenie riaditeľky Google pre Českú republiku, Slovensko, Rumunsko a Maďarsko Tatiany de Moigne. Je to veľmi schopná, inteligentná a úspešná moderná žena, preto nás neprekvapí, ak hovorí o globálnej spoločnosti, veľkej pandemickej revolúcii či transformačnej zmene.

„*Musíme prijať novú realitu*“, hovorí, lebo dobre vie, že po „pandemickej technologickej revolúcii“ sa už nebudeme zdieľať, ako ukazuje na svojom prvom „slajde“, pričom tým „my“ nemyslí Janka Mrkvičku z Hornej Dolnej, ktorý sa vie oháňať krompáčom, ale technologicky zdatné elity – primárne naživo, avšak digitálne. Tak ako ona, ktorá sa denne „stretáva“ vo svojej „virtuálnej kancelárii“ s ľuďmi z celého sveta, aby vymýšľali, ako urobiť naše životy šťastnejšie a zmysluplnejšie. Online, pochopiteľne.

Avšak nie každý učiteľ je z tohto transformačného cunami nadšený, skôr naopak. Pekne svoje pocity zhrnul v týždenníku Reflex riaditeľ základnej školy v Sokolove Vladimír Vlček: „*Úplne zásadným spôsobom som si uvedomil, ako komplikované je dištančné vyučovanie pre mňa i pre žiakov. Príprava na online hodiny, tvorba pracovných listov alebo kvízov mi zaberá oveľa viac času. Pri klasickej hodine odpoviem na celý rad otázok, vysvetlím rôzne postupy a okamžite môžem reagovať. Pri dištančnom vyučovaní výrazne viac zvažujem, čo sú žiaci ešte schopní pochopiť bez môjho dodatočného vysvetlenia. A to nehovorím o technickom vybavení žiakov, kedy sa v niektorých rodinách delí viac detí o jeden tablet alebo mobilný telefón. Profesionálny život riaditeľa sa mi zásadne nezmenil. Naďalej rovnako 90% času riešim platy, účtovníctvo, prevádzku školy, tak ako v bežnej dobe. Z ľudského hľadiska mi je však veľmi ľúto detí. Nejde len o samotné dištančné vyučovanie, ale predovšetkým o stratu možnosti stretávať sa, rozprávať sa, športovať. My učelia sa s danou situáciou vyrovnáme, niekto lepšie, niekto horšie, ale mám*

obavu, že deti si ponesú túto, pre ne negatívnu skúsenosť, v sebe ďalej.“

Má recht, pán riaditeľ. Raz sa však on aj jeho deti do školy vrátia. Určite si želá, aby mohol pokračovať v tej práci, na ktorú je zvyknutý. Je však otázne, či mu to Tatiana a spol. ešte niekedy umožnia.

Zdroj titulného obrázka

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/skoly-a-skolaci-v-mlynici-velkeho-resetu/>